

Internationella kappseglingar med M25:an?

- Jajamän!

Irländska insjöseglare kan segla M25:a och gör det bra. Det blev vi varse vid Sigtuna Höstregatta sista helgen i augusti. Vi blev också varse att de är levnadsglada människor. Genom skvaller, som ibland är sant, säregna historier och sånger kan de få en regattafest att nå oanade höjder och dimensioner.

I den här artikeln berättas om en irländsk insjöbåt med gamla anor men som kappseglas aktivt mer än någonsin. Vidare berättas hur några av klassens bästa besättningar fick möjlighet att känna på hur det är att kappsegla med en traditionsrik, svensk båt.

Upprinnelsen till kappseglingen mellan svenskar och irländare i M25:or var att en av M25-klubbens medlemmar besökte Irland i början av 80-talet. Där kom han i kontakt med seglare av båten Shannon One Design; en båt med karaktär av större jolle, som alltsedan 30-talet har samlat uppemot fyrtio deltagare vid de årliga klassmästerskapen.

Från början var Shannon gaffelriggad. Under hand har reglerna ändrats, så nu tillåts att den övre bommen får resas upp så att den utgör en förlängning av masten. Det innebär att segelsättningen numera består av enbart ett trekantigt storsegel av ordinär typ. Ungefär 125 Shannons är byggda. Båten är knappt 6 meter lång, klinkbyggd i trä och med centerbord. Seglet är förhållandevis stort. Det

krävs tre samspelade besättningsmän för att hålla båten något så när upprätt på kryssarna.

Båten seglas på sjöarna Lough Ree och Lough Derg mitt på Irland. Närheten till Atlanten innebär ofta friska vindar, och kappseglingarna är därför fysiskt krävande på ett helt annat sätt än när vi seglar M-båt. Icke desto mindre avgörs mästerskapsseglingarna i två regattor på vardera fem dagar med tre (3) delseglingar per dag. Regattorna följer på varandra i de båda sjöarna med två dagars mellanrum. Under de båda vilodagarna förflyttar sig många från den ena sjön till den andra via den för det mesta ganska breda flod, som sammanbinder sjöarna.

Shannon är den klart dominerande båttypen i Lough Ree Yacht Club, som för övrigt är världens näst äldsta båtklubb, grundad 1770. I våras hörde en representant för klubben av sig. Sponsring har vunnit sitt intåg även på Irland, och Ericsson (LM), som har en fabrik i anslutning till sjön Lough Ree, var berett att ge ett bidrag till klubben för att uppmuntra kappsegling. Genom att delta i en serie kappseglingar skulle klubbens medlemmar få chansen att kvalificera sig till att åka till ett annat land, och då företrädesvis till Sverige, och kappsegla. Frågan till oss gällde om M25-klubben ville ställa upp som vänklubb och åta sig att arrangera det hela. Vi kände oss naturligtvis hedrade av att få liera oss med en så pass anrik båtklubb. Dessutom såg vi chansen att för första gången få ordna "internationella" kappseglingar med M25:an.

En utgångspunkt för arrangemanget var att irländarna skulle anlända till Sverige en torsdagskväll och resa hem påföljande måndagsmorgon. Utifrån denna tidsram och att gästerna skulle vara inkvarterade på Sigtuna Stadshotell komponerade M25-klubben ett program med tonvikten på kappsegling och möjligheter till social samvaro mellan klubbarnas medlemmar. Gästerna bestod av de tre mixade besättningarna på vardera två personer, som kvalificerat sig till resan, samt två styrelsemedlemmar från klubben. De två sist nämnda gästerna visade sig minsann inte vara något slumpmässigt medskick. Tvärtom, de gjorde verkligen skäl för sina traktamenten i samband med de socialt inriktade evenemangen!

Programmet för gästerna inleddes på fredagen med ett besök i Stockholm. På eftermiddagen fram till mörkrets inbrott fick de möjligheter att bekanta sig med M25:an. Det skedde på fjärden utanför Sigtuna där också kappseglingarna på lördagen och söndagen skulle äga rum. Vid den gemensamma middagen framkom att irländarna var överförtjusta i båtarna. Någon motsvarande elegant båt hade de inte sett hemmavid, och ingen av dem hade tidigare seglat "such a big boat".

Vi hade på förhand bestämt att kappseglingarna skulle ske utan spinnaker och med båtägaren med som passiv gast. Den oro vi hade känt för det rent sportsliga i sammanhanget kom av sig redan i den första delseglingen på lördagen. Den vanns nämligen med dunder och brak i de friska vindarna av David Dixon med gästen miss Nicola Cummins! Hoppsan, här räckte det tydligen inte med att bara glida

runt och samla krafter inför kvällens regattfest. Det framkom nämligen - som ett sant skvaller - att David hade meriter bl a som reserv i det irländska seglingslaget till OS i Montreal. Den största skärpningen gjordes av Per Österberg i M25-20 och Dick Joelsson i M25-28, som kom etta och tvåa i den andra delseglingen.

Med generös hjälp av Sigtuna båtsällskap hade ett partaj-tält rests i hamnen. Direkt efter seglingarna bjöd den irländska turistföreningen i Sverige här på after-sail. Allehanda irländska specialiteter hade dukats fram. Det mörka och säregna ölet Guinness provsmakades av de flesta och hjälpte till att fördjupa eftersnacket från dagens seglingar. Att irländarna hade seglat bra försämrade naturligtvis inte stämningen. Inför söndagens avslutande segling hade flera båtar även med irländska besättningar chans till slutsegern.

De mellanfolkliga förbindelserna fortsatte på regattafesten i tältet senare på kvällen. Nu var det dags för svenska specialiteter som olika varianter av sillinläggningar mm. Det visade sig att förutom mat och segling blev kvällens huvudtema sång. Som sagt är irländarna ett sjungande folk, men vi svenskar var inte sena att anta utmaningen. Oj, vilken fest! Varje irländskt sångnummer motsjöngs av oss svenskar med hjälp av bl a Dahlkvists och Taubes saltstänkta repertoarer.

Efter regattafesten följde så ännu en dag med segling. Det var nu dags för en distanssegling med mycket varierande vindar.

Vid den efterföljande prisutdelningen visade det sig att Pär Österberg i M25-20 tog hem det åtråvärda priset; en kristallvas skänkt av Ericsson.

Efter många tal och utbyte av klubbvimplar och andra minnessaker inbjöds M15/25-klubben att besöka Lough Ree Yacht Club för att kappsegla på Irland om möjligt redan nästa sommar.

Örjan

